

13. Wär wi fa ara of fa marz ch af-
 tem ditz alla, - da bösa wi pa ungarer farr
 Wär barnstigen art lalla. Zaf märe big, - Unde
 - en, - sem bog! Unde fälla hafere marnma

12. Ei här så äro dina far, Och läm-
 da ut de matten: Thi bedje att du för oss
 går på Söna blomsterparten; Thi äro alle-
 sammän här, Som samlungar med begär Och
 öppna hjertats minnar; Du vill råda oss
 om det, Och tro oss med din falland' roll
 Till friska vandrungen.

11. 3. Canada ar ett nysjeme land,
 Der wäldst alls älsig riter: En öfwermåttan
 Pmings strand, Der molf och benning flyter.
 Att gå i bet på Zions berg, Der ar ar la-
 ga must och mærg. Och mader man bebofwer.
 Ja, fara wän, wi wiffa dit, Och se der till
 med alle flit, Att sinder ingen löfwer.

10. **22**io diltwer fting om d'errans berg
 Eā gā wi eoh of fōda: Der wantas idel
 muſt eoh mārg Af hūmawilluſt gēda; Wā
 wi ſā of den ſpīen god Wu āa, ſā wi mun-
 ner mod, Eā ar wi munſtra, Wom barn
 upp enſaldig wiſe, D eoh unter bon ned ſā
 eoh pūſ 3 glāze jubila.

6. Er regna på iøst ang och mæst, G
båder och i sundet; Beskrifta du vad till
part Åred nad i alla stunder: Er och forsa
ra, Herrar far, Att du och allid wissat nar
Åred dine farlef dyra. Ja, att af den in
tagen bli Och till att fanna dig deri, Och
wärdet allid styra.

7. All åkrén låfwar sådan tid, Att ung och gammal gläds derwid, Och högt Guds mildhet prisar, Som, i ett öfwerflödigt mått, Och menniskor så mycket godt Hwar dag och stund bewisar.

8. Hvi skulle jag otacksam gå, Och med min låfsång återstå, När all naturen qväder? — Jag sjunger med: dia, store Gud! Mitt hjerta offre sådant ljud, Som dina öron gläder.

9. Då du, o Gud! så herrlig är, Och
redan of af nåd bestär Så mycket godt på
jorden; Åh, hvad skall då, mid tidens slut,
För herrligheter delas ut Vid rika himla-
borden!

Repar 2 fyllingar banka.

8. **Alt!** gif mig äta liffens bröd Och
 dricka af dinälla, Com watten har till of-
 werflod Och städe mänd uppröda. Kom,
 spill mitt hjerta och min mun Årde watten ut
 din egen brunn, Min arma (al nu lassa.
 Gjut säft ut min lortagren, Gif mig ät och
 frukta i min ben, Och ät jag dig kan älska.

7. War du nun stasst art sto mig på,
 Din fästet wore falser, Derinom jag kan få
 lig så In under nådestället. Jag sitter i
 dömsfällaren lifstwer hela somnaren, Ja, of-
 waret hela året; Det är min wän, som jag
 war mig, Och redet till en kost af sig, I hel-
 ga stöðfästet.

6. Gæt mig så sitte stundeling
om nådabarnen; Vær jeg gæt ut, så led du
mig. Och håll mig under armen: Vær mullet
blit, jag tröpet in till wimfaden, sidan din,
Och gör som bren göra. Gæt, Gæt! ut i
na för Jag sommarande esga för Och sommar
foglen höra.

5. Rring Herrans berg ar alle for skont
 Och full med gona angar: I oragårdens
 flar der gont Alla orsingar: Der gar
 min wad och rar sig Wed Struden alle for
 hjerelig, Wed nadens heliofoder, Com sutia
 lander alle emring; Och ar der faras ingens
 ting Et salamust och lodr.

Brændgum, allir mar lag balt, Það lag far
 mæra þvættagssátt. Þos þig i örttagðrðn.
 Þu er þufligt ar min þals palats, Þar þen far
 flandigt mæra þans, Þom eg er þjalatræðrðn.

Imenne

mycket makt

Sommar = Sångar.

Den Första:

Om sommaren när jag går ut, ic.

Den Andra:

3 denna stöna sommartid x.

୧୨୫୬୭୮୯.

Erzgt hos Pehr Elias Norman, 1849.

4. Till watten led mitt hjertas mun,
Och till de rätta baden, Der jag får ständigt
dricka brunn, Som går ur helga staden; Ja